

Μακάριοι οι πεινώντες και οι διψώντες την δικαιοσύνην,ότι αυτοί χορτασθήσονται (Πρωτοπρεσβύτερος π. Παντελεήμων Κρούσκος, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Μακάριοι οι διψώντες και οι πεινώντες την δικαιοσύνην,ότι αυτοί χορτασθήσονται». Ήδη φτάσαμε στον τέταρτο μακαρισμό: Ευτυχισμένοι λέει ο Κύριος αυτοί που διψούν και πεινούν για την δικαιοσύνη γιατί αυτοί θα χορταστούν. Με άλλα λόγια, εκείνοι που διψούν και πεινούν ακόρεστα για την επικράτηση του θελήματος του Θεού, όσοι πάσχουν και αγωνίζονται για αυτήν την επικράτηση θα δικαιωθούν από τον Θεό.

Δικαιοσύνη: το παγκόσμιο αίτημα κάθε κοινωνίας και κάθε εποχής, το έσχατο

καταφύγιο, το μέγα ζητούμενο του αδικουμένου και καταπιεσμένου. Αυτού που ζητά δίκιο και καταξίωση ενώπιον Θεού και ανθρώπων. Τι όμως ορίζεται ως δικαιοσύνη; Οι φιλόσοφοι ορίζουν το δίκαιο ως το κάθε φορά ορθόν, είναι το κατά κρίσιν της κοινωνίας των ανθρώπων ορθότερον . Οπωσδήποτε λοιπόν το δίκαιο είναι κάτι το σχετικό, εξαρτάται από την θεώρηση και το θέλημα των πολλών ή των ισχυρών, γι αυτό συχνά ότι είναι δίκαιο για τον ένα για τον άλλο είναι άδικο και αντίστροφα.

Η Εκκλησία όμως δεν εκφράζεται σε αυτόν τον κόσμο με σχετικότητες. Στον ζυγό της ανθρώπινης δικαιοσύνης βαραίνει συχνότερα το σπαθί και η ράβδος της εξουσίας. Ενώ κι αν ακόμα αποδοθεί όσο το δυνατόν δικαιοσύνη, κάποιος από τα δύο μέρη θα υπομείνει την ποινή, την τιμωρία, την επί ίσοις ατιμωση, ακόμα και τον θάνατο. Είναι λοιπόν ο φόβος της τιμωρίας σε έναν άδικο κόσμο, ο οποίος χαλιναγωγεί τον άνθρωπο και όχι η ευγενεια της αγάπης. Γι αυτό ο προφήτης Ησαΐας ονομάζει κάθε ανθρώπινη δικαιοσύνη «κουρέλι εμπρός στην κρίση του Θεού» και προσκαλεί τους κατοίκους της γης να μαθούν την Δικαιοσύνη.

Αυτή η δικαιοσύνη είναι η πείνα για τον Ερχομό της Βασιλείας Του και η δίψα για να επικρατήσει το θέλημα Του όπως στον Ουρανό έτσι και στην γή.

Αυτή η πείνα και η δίψα είναι η αναζήτηση του Θεού με πόθο και ένταση ζήλου ακορέστου, για την οποία ζήτηση ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης είπε ότι είναι αυτή η ίδια η εύρεση του Θεού. Αν στον κόσμο μακάριοι, ευτυχισμένοι θεωρούνται οι χορτάτοι, στην πραγματικότητα της βασιλείας του Θεού μακάριοι είναι όσοι πεινούν και διψούν. Όπως ο χορτάτος σε αγαθά ή σοφία ή άλλη υπεροχή, δεν μπορεί να σκεφτεί τον πεινασμένο και διψώντα, αλλά ζει μέσα στον εαυτό του και για τον

εαυτό του, έτσι δεν μπορεί να μπει στο μυστήριο της αναζήτησης και της εύρεσης του Θεού, γιατί δεν του λείπει ο Θεός. Είναι τόσο γεμάτος με τον εαυτό του, τις ιδέες του, τα αγαθά, την απληστία του, την σοφία, την δύναμη του. Είναι μάλλον αξιολύπητος γιατί δεν έχει χώρο για την διαφορετική πείνα που οδηγεί στον πραγματικό χορτασμό. Δεν έχει χώρο για τον Θεό. Αλλά αυτός που πεινά και διψά την δικαιοσύνη θα χορταστεί. Αυτός πορεύεται στον Θεό άδειος από θεωρίες και ιδέες και υπερηφάνεια. Γυμνός και νηστικός από κάθε θεώρηση και επιθυμία άλλη. Αυτός ταπεινώνεται μπροστά στον Θεό. Είναι αυτός που ζητά τον Κύριο και δεν θα του λείψει πλέον κάθε αγαθό, κατά τον Ψαλμωδό.

Πείνα και δίψα για την δικαιοσύνη του Θεού είναι το μαρτύριο και η μαρτυρία για Αυτόν. Αν οι επί γης αγωνιστές και μάρτυρες κάθε υψηλής ιδέας μακαρίζονται ως ήρωες, πόσο μάλλον εκείνοι οι οποίοι μοχθούν και αγωνίζονται και παλεύουν για την διάδοση του Ευαγγελίου και για τον νόμο του Θεού σε έναν εχθρικό και άξενο κόσμο;

Είναι επίσης η πείνα και η δίψα για τον λόγο Του, ο οποίος είναι κατά τον ψαλμό «ηδύτερος και από μέλι». Είναι η πείνα και η δίψα για την Θεία Κοινωνία. Είναι η πείνα και η δίψα για το θείο του φως, σε όσους έχουν προχωρήσει πνευματικά. Είναι η πείνα και η δίψα για την παραμονή στον οίκο Του, όπου εκτυπώνεται η αιώνια κατοικία μαζί Του, αλλά και στην κατάσταση της προσευχής, όπου η καρδιά τροφοδοτείται συνεχώς με την νοερή επικοινωνία μαζί Του. Είναι η μακαριότητα αυτών οι οποίοι έλαβαν την χάρη Του και φοβούνται πλέον να μην την χάσουν και πάψουν να υπάρχουν πλέον.

Είναι όμως και πείνα και δίψα πραγματική, σωματική. Είναι ο μακαρισμός της εγκράτειας. Με γεμάτο στομάχι δεν τίκτεται νους λεπτός. Είναι και η παρηγοριά όσων πεινούν και διψούν και βρίσκονται στο περιθώριο της κοινωνίας, αλλά δεν γογγύζουν, ούτε χάνουν την πίστη και την ευχαριστία τους. Γι αυτούς θα μεριμνήσει ο Θεός όπως μεριμνά για τα πετεινά του ουρανού. Αυτοί πεινούν για την δικαιοσύνη, ήτοι την βασιλεία του Θεού, γι αυτό και όλα τ'άλλα θα τους προστεθούν.

Είναι ακόμα αυτοί οι πονεμένοι άνθρωποι, οι αγνοί και καθαροί, οι οποίοι βλέπουν το άδικο γύρω τους και η ψυχή τους επαναστατεί. Όταν επικρατήσει όμως το θέλημα του Θεού στην γή, θα αποκατασταθεί κάθε δικαιοσύνη και εκείνοι θα βρουν την ανάπαυση.

Ο Ιερός Χρυσόστομος συνδέει άμεσα τους πεινώντας και διψώντας την δικαιοσύνη με την ελεημοσύνη. Δικαιοσύνη είναι να μοιράζεται κάποιος αυτά που δεν του ανήκουν, αλλά με αφθονία του παρέχει ο Θεός, με εκείνους που τα στερούνται. Αυτός δεν υπολογίζει την απώλεια των φθαρτών αγαθών μπροστά στην αγάπη για τους αδελφούς του, κάνει καλή διαχείριση ως οικονόμος του Θεού και γι αυτό δεν θα του λείψουν ποτέ τα ελέη, για να έχει να σκορπά στα χέρια των ενδεών. Έτσι αποκαθίστανται αδικίες, λείπει η οργή, εξαφανίζεται η εκδίκηση, πράτνεται το δίκαιο μίσος και παύει να υπάρχει ο φθόνος. Αλλά θεραπεύεται πρώτιστα η εκμετάλλευση και απληστία και ο άνθρωπος ζεί με την καλή την πείνα και την δίψα και είναι γι' αυτό ευλογημένος. Όταν ο άγιος Αυγουστίνος ζητούσε εγκράτεια και αγνότητα από τον Θεό «αλλά όχι ακόμα», ίσως δεν ήταν οι εμπειρίες της ζωής για τις οποίες διψούσε, αλλά η ανάγκη να μην τον χορτάσει ποτέ ο Θεός με αποκαλύψεις και να μην τον ξεδιψάσει ακόμα με την αγάπη και το έλεος Του.

Τελικά, δικαιοσύνη του Θεού είναι ο ίδιος ο Χριστός, όπως αυτός είναι η ζωντανή Του βασιλεία, η παράκληση, η γη της επαγγελίας, ο χορτασμός, η ειρήνη και η κορύφωση, όπως και το δώρημα κάθε μακαρισμού. Αυτός είναι ο άρτος ο οποίος

χορταίνει και ο λόγος ο γλυκύτερος από μέλι και το νερό το οποίο όποιος το πίνει δεν ξαναδιψά. Αυτός είναι η θέα και η τρυφή των αγίων ψυχών και τώρα και στην αιωνιότητα στον παράδεισο. Αυτός η χαρμονή και η επαγγελία του Θεού σε αυτούς που έμειναν πεινασμένοι και διψασμένοι γι Αυτόν.»Ο λόγος μου είναι τροφή αληθινή πού οδηγεί στην αιώνια ζωή, όποιος διψά ας έλθει σε μένα και ας πιεί και θα γίνει εντός του ο λόγος μου ύδωρ αθανασίας πού θα ρέει συνεχώς με την ισχύ του Αγίου Πνεύματος, αυτός δεν θα ξαναδιψάσει στον αιώνα».

Πόσο φανερό είναι λοιπόν, ότι οι μακαρισμοί δεν αναφέρονται σε διαφορετικές κατηγορίες χριστιανών, αλλά στον ένα και μοναδικό αυτό άνθρωπο, ο οποίος θέλει να γνωρίσει τον Θεό. Δεν είναι η πείνα και η δίψα για δικαιοσύνη γέννημα της πραότητας; Ο πράος πού θα βρεί δικαιοσύνη και δικαίωση παρά μόνο στον Θεό, αφού ο ίδιος για χάρη του Θεού,ούτε διεκδικητικός ούτε θορυβώδης είναι. Ο ταπεινός δεν εξαρτά τα πάντα από την θεία μέριμνα; Αυτός που ζει σε μετάνοια δεν τα περιμένει πιά όλα από τον Θεό, αφού θεωρεί τον εαυτό του ανάξιο και παρητημένο από το δικαίωμα και περιπλανάται άδειος και κενός από κάθε εγωϊσμό και θέλημα σε αυτόν τον κόσμο;

Κύριε, πεινάμε για την δικαιοσύνη σου, διψάμε για το θέλημα σου! Εσύ είσαι ο χορτασμός ο αχόρταστος εκείνων που σε αγαπούν και σε ζητούν με όλη την δύναμη της ψυχής και της διάνοιας τους! Μην μας εγκαταλείψεις για τα αμαρτήματα μας, αλλά όσο το δυνατόν γρηγορότερα δείξε μας την επί γης βασιλεία της δικαιοσύνης Σου. Αμην.